

வாழ்வு
வளர்ச்சியுடையதாய்
விரிவுடையதாய்

அன்பும் அருளுங் கொண்டு
பிறர்நலம் போற்றும் போதுதான்
வாழ்வு சிறக்கின்றது,
பெருமையுறுகின்றது. குறுகிய
தன்னலம் இழிவுடையது,
பழித்தற்குரியது. தன்னைப் பிறரை
அன்பால் விரும்பாதவர்கள்
வாழ்வு வெறுக்கத் தக்கது.
அன்பு பாராட்டி ஈகை உணர்வு
கொண்டு வாழாதவர் யாரும் வாழ்ந்தும்
வாழ்ந்ததாகக் கருதப்படமாட்டார்கள்.
வள்ளுவர் இதனை,

**“ஈதல் இசைபட வாழ்தல் அதுவல்லது
ஊதியம் இல்லை உயிர்க்கு”**

ஈதலால் புகழுடன் வாழ்வதே
வாழ்வாகும். அப்புகழ் இல்லாது
வாழும் வாழ்க்கை பயன் ஒன்றுமே
இல்லாத உயிர் வாழ்க்கை
எனத் தெளிவுடன் கூறுவார்.

மேலும், தனக்கு இணையாகத் தனிப்
பெருமையுடைய தாய் விளங்கி நிற்பது
யாதென்றால் ஒங்கிய, பெருமையுடைய -
புகழோடு கூடிய வாழ்க்கையன்றி வேறு
சிறப்புடையது-வேறொன்றும் இல்லை.
உலகத்து இறப்புடைய நிலையில்லா
வாழ்வில் இறவாது நிற்கும் புகழ்போல்
சிறப்புடையதும் வேறொன்றுமில்லை.

**“ஒன்றா உலகத்து உயர்ந்த புகழல்லால்
பொன்றாது நிற்பது ஒன்று இல்”**

என வள்ளுவர் புகழின் பெருமையை
நயம்பட எடுத்துக் காட்டுவார்.

புகழ் இல்லாத வாழ்வு வாழ்கின்றவன்
வாழ்வு எத்தகையது? செந்நாப்போதார்
கூறுகின்றார்; வளமுடைய நிலம்,
பழிப்பில்லாத வளமுடைய நிலம்
புகழுடன் வாழாத ஒருவனைச்
சுமக்கும் போது, தன் வளத்தை
இழந்து, விளையும் பயனும் குன்றும்
என்று பழித்துரைக்கின்றார்.

**“வசைஇலா வண்பயன் குன்றும் இசைஇலா
யாக்கை பொறுத்த நிலம்”** என்று.

எனவே தம்மிடத்துப் பழியின்றி
வாழ்பவரே உயிர் வாழ்வார். புகழின்றி
வாழ்பவர் வாழ்ந்தும் இறந்தவர்
ஆவார். இதனை வள்ளுவர்,

**“வசையொழிய வாழ்வாரே
வாழ்வார் இசையொழிய
வாழ்வாரே வாழாதவர்”**

என்பார். ஆதலின், புகழ் வாழ்வு
பொது நோக்கை, பிறர் நலத்தை
அடிப்படையாகக் கொண்டது.
இவ்வணர்வுகள் - எண்ணங்கள் -
சொல்லளவுடன் நில்லாது செயலாக
முழுமையடையும் போதுதான்
சமுதாயம் பயன் பெறுகிறது.

செல்வம் பல சிறப்புகளைத் தரும்
பெருமையுடையது என்று எடுத்துக்
கூறி, அச்செல்வம் தமக்கென
மட்டும் பயன்படாது பிறர்க்கும்
பயன்படும் பெருமையுடையதாக
இருக்க வேண்டும் என்பதனை.

**“ஊருணி நீர் நிறைந்தறே உலகவாம்
பேரறிவாளன் திரு.”**

**“பயன்மரம் உன்னர்ப் பழுத்தறால் செல்வம்
நயன்உடை யான்கண் படி”**

**“மருந்தாகித் தப்பா மரத்தறால் செல்வம்
பெருந்தகை யான்கண் படி”**

என்ற குறள்களால் சிறந்த
உவமைகளைக் கொண்டு
விளக்கிக் காட்டுவார்.

தகுதி மிக உடையவர் முயற்சியால்

இசைபட வாழ்வு

பெருஞ்செல்வம் ஈட்டினால் அப்பெருளைத் தமக்கு மட்டுமின்றிப்
பிறர்க்கும் நலம் பயக்கும்படி பயன்படுத்துவர். ஓர் ஊரில்
அமைந்திருக்கும் தண்ணீர் உண்ணும் குளம் நீரால் நிறைந்திருந்தால்
அது எவ்வாறு ஊர் மக்களுக்கும், பறவையினங்களுக்கும்,
விலங்கினங்களுக்கும் நெடிது நின்று பாழாகாமல் தப்பாது பயன்மிகத்
தருமோ அதுபோல், பேரறிவாளன் திரட்டிய பெருஞ் செல்வம் உலக
நடைக்கேற்பப் பேரளவில் பெருஞ் சிறப்புடையதாகப் பயன் தரும்.

ஓர் ஊரில் பயன் மிகத்தரும் பழமரம் பழுத்து நிறைந்திருந்தால்
அது அனைவருக்கும் எவ்வாறு எளிதில் பயன்பட்டு நலம்
பயக்குமோ அது போல், நயனுடை யான் கண் செல்வம்
தங்கிப் பெருகியிருக்குமாயின், பழமரம் தரும் பழங்களே
போல் அனைவருக்கும் நலம் தந்து எளிதின் பயன்படும்.

செல்வம் ஒப்புரவு செய்யும் பெருமையுடைய
- தகைமையாளனிடம், பெருந்தகையாளனிடம்
நிறைந்திருக்குமாயின் ஊறு செய்யும் பிணிக்கு மருந்தாக
நிற்கும் மருந்துமரம் போல் பயன்பட்டுச் சமுதாயத்தின்
வறுமை நோய் நீங்கிட உறுதுணை செய்யும்.

ஆனால், நச்சுப்பாதவன் செல்வம் நடுவூரில் நச்சுமரம்
பழுத்த கனிகள் நிரம்பப் பெற்றிருந்தாலும், அது ஊருக்கு எவ்வித
பயனையும் தராது உண்பார்க்குத் தீது பயக்குமோ அது போலச்
சமுதாயத்திற்கு மிகுந்த தீமை விளைவித்து விடும் என்பர்.

**“நச்சுப்பாதவன் செல்வம் நடுவூரில்
நச்சு மரம்பழுத் தற்று”**

மாட மாளிகையின் அகமெல்லாம் நிறைப்பதற்கு ஏதுவான
பெரும் பொருளைத் திரட்டியும், அதனை ஈயாத குணத்தால்
கருமியாக உண்ணாதவன் வாழ்க்கை நலத்திற்குப் பயன்படுத்தாதவன்
வாழ்கின்றவன் ஆயினும் செத்தவன் ஆவான். இதனை,

**“வைத்தான் வாய்சான்ற பெரும் பொருள் அஃதுண்ணான்
செத்தான் செயக்கிடந்தது இல்”**

என்ற குறளில் வள்ளுவர் பெருந்தகை கடுமையாய்
அக்கருமியின் சிறுமையைச் சாடுவார்.

பொருள், வாழ்வை மகிழ்ச்சியாய் அமைப்பதற்குரிய ஒரு கருவி
அல்லது துணை என்று அறியாமல், பணம்தான் எல்லாமே என்று
அறிவுகெட்டு மயங்கி, ஈட்டிய பெருஞ் செல்வத்தைத் தானும்
பயன்படுத்தாமல் பிறர்க்குத் தகுதியுடையார்க்கு மகிழ்ச்சியைத்
தரும்படி கொடுக்காமல், தானும் துய்த்து அனுபவிக்காமல்
பணம் சேர்ப்பது மட்டுமே குறிக்கோளாகக் கொண்டு பேய் போல்
அவாக்கொண்டு பொருளைப் பயன் படுத்தாது வாழ்பவனுக்கு
நிறைவில்லாத பேய்ப் பிறப்பு ஒன்றேகிடைக்கும்: இக்கருத்தினை,

**“பொருளானாம் எல்லாமென்று ஈயாது இவறும்
மருளானாம் மாணாப் பிறப்பு”**

என்ற குறளில் எடுத்துரைப்பர்.

இத்தகையோன் எதற்காகப் பொருள் சேர்க்கப் பாடுபட்டுத்
துன்பமுறுகின்றான் என வியந்து காரணத்தையும்
கண்டு எள்ளி நகையாடுகிறார். தான் பிறரைக்
காட்டிலும் பொருள் ஈட்டுவதில் வல்லவன்; தனக்கு
இணை வேறொருவர் இல்லை என்று பிறரால்
பாராட்டப்பட வேண்டும் என்ற உணர்வால் உந்தி,
பொருளீட்டுவதையே குறிக்கோளாகக் கொண்டு,
உண்பதிலும் உடுப்பதிலும் கூடக் கருமியாக இருந்து,
பிறர்க்கு முகமலர்ந்து கொடுத்து உபசரித்து அதனால்
பெறும் மகிழ்ச்சியையும் புகழையும் அறியமாட்டான்.
இவன் எவ்வளவுதான் பெரிய செல்வன் ஆனாலும்
செல்வத்தைத் தனக்கும் பிறர்க்கும் பயன்படுத்தாத
தன்மையினால் அவன் பிறப்பு, நிலைத்து நிற்கும் புகழை
விரும்பா அந்தப் பிறப்பு, நிலத்திற்குப் பாரமாகும்.

**“ஈட்டம் இவறி இசை வேண்டா ஆடவர்
தோற்றம் நிலக்குப் பொறை”**

- எனச்சாடுகிறார்.

தான் நுகர்வதும் பிறர்க்கு
ஈவதும் ஆகிய இரண்டு
தன்மைகளும் செய்கைகளும்
இல்லாத ஒருவனுக்குப்
பலவாகிய, அடுக்கிய

கோடிப் பொருள் உண்டாயினும்
ஒன்றும் பயனில்லை.
அடுக்கிய கோடிப் பொருள்
உண்டாயினும் பிறர்க்குக்
கொடுத்தலும் துய்த்தலும்
இல்லாதவன் செல்வம் இருந்தும்
பொருளில்லா வறியவனே.

**“கொடுப்பதாஉம் துய்ப்பதாஉம்
இல்லார்க்கு அடுக்கிய
கோடி உண்டாயினும் இல்”**

தானும் அனுபவிக்காது,
துய்க்காது, தகுதி உடையார்க்கும்
வழங்காது, ஈகை நெஞ்சம் இல்லாதவன்
பெருஞ் செல்வம் சமுதாயத்தின்
கொடிய நோய் போன்றது. இதனை,

**“ஏதம் பெருஞ்செல்வம்
தான்துவ்வான் தக்கார்க்கு ஒன்று
ஈதல் இயல்பில்லா தான்”**
என்ற குறளால் விளக்குவார்.

மேலும் தன்னைச் சார்ந்தவர்களைக்
கண்டால் மனத்தில் வெறுத்து,
நெருக்கம் கொண்டால் பொருள்
உதவியோ வேறு உதவியோ செய்திட
வேண்டுமே என அன்பு காட்டாமையே
மட்டுமின்றி அவர்களிடம் கடுமையாக
நடந்து, பெரும் பொருள் இருந்தும்
தானும் துய்க்கார். அதுமட்டு மின்றித்
தன்னையும் துன்புறுத்திக் கொண்டு,
வருத்திக்கொண்டு தகுதியுள்ளோர்க்கும்,
வறியோர்க்கும் ஈதலும் விருந்தோம்பும்
தன்மையும் இல்லாது வாழ்பவரது
செல்வத்தை, பாடுபட்டு ஈட்டிய
செல்வத்தைப் பிறர் பறித்து, அபகரித்து,
பறித்தவர் பயன்பெற்று வாழ்வார்
- பொருள் ஈட்டிய இக்கருமிக்குப்
பெருந்துன்பமே கண்ட பயன் என்று
இரங்குவார் என்கிறார் வள்ளுவர்.

**“அன்பொரித்த தற்செற்று அறம் நோக்காது ஈட்டிய
ஒன்பொருள் கொண்டவர் பிறர்”**

ஆதலின் செல்வத்தின் பயன் ஈதல்
என்றுணர்ந்து ஈதலால் வசையின்றி
இசைபட வாழ்ந்திட வேண்டுமென
வள்ளுவர் மிகவும் வலியுறுத்துவார். ஒரு
சிறந்த பொதுநல அமைப்பிற்கு ஒவ்வொரு
தனி மனிதனின் உயர் உள்ளமும், பரந்த
மனமும், தன்னலமற்ற அருள் உணர்வும்,
பொதுநலம் பயக்கும் பணி செய்திடும்
விருப்பும் இன்றியமையாதன ஆகும்.

உயர்ந்த தன்மைகள், பண்புகள்
அமையப் பெறுவது அருமையாகத்தான்
இருக்கும். எப்போதுமே பெருமையுள்ளவை
அருமையுள்ளவைகளாக,
சோதனைகளுக்கு

உட்படுபவைகளாகத்தான்
இருக்கும். இருப்பினும்,
அரியது என்று
தளராது மக்கள்
நற்பண்புகளை
வளர்த்துக்
கொண்டால், அதிலும்
சிறப்பாகச் செல்வர்கள்
உயர் பண்புகளை
வளர்த்துத் தம்மைச்
சான்றோர்களாக்கிக்
கொண்டால் சமுதாயம்
சீரும் சிறப்பும் நலனும்
வளனும் பெற்றுத்
திகழும். ●

